

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๙

จิตดวงนี้ขอให้ฝึกเถอะจะได้เห็นความอัศจรรย์

ก่อนจึงหัน

ในวัดนี้ประชาชนรู้สึกสำส่อนมากที่สุด เจนมองไม่ทัน ในครัวออกไปนี้ เข้าในครัวละมากที่สุด อันนี้มองไม่ทัน ทางพระไม่ค่อยมีอะไรนัก ทางนั้นละเข้าครัวออกครัวมาเวลาไหนเจอตลอดๆ เอ้ นี่มันอะไรกัน เราไม่ได้เขียนประกาศติดตัวใหญ่ๆ ไว้ที่ทางเข้า รับสมัครพวกสำเพ็ง บอกกันเข้าใจไหม ก็อย่างนั้นซีกี่มันมองไม่ทันอะไรไม่ทันก็ต้องติดประกาศไว้ เราเป็นคนสังเกตเพราะเรารับผิดชอบ สอดนั้นสอดนี้ ดูไม่ทันนะ พิสูจน์จริงๆ ข้างในค้ำๆ มันยังด้อมแต่้มๆ ออกมา เราเห็นอยู่เรื่อยๆ อยากรู้เมื่อไรก็ออก อยากรู้เมื่อไรก็เข้า เอะเอะคือไม่มีขอบเขต เขาเคยปฏิบัติตัวเอะเอะมา

ที่นี้วัดเราเป็นวัดมีข้อปฏิบัติตามหลักกรรมหลักวินัย มันขวางกั้นตลอดเวลาเนะ สำหรับพระเราไม่มีอะไร ไม่ค่อยมีอะไรแต่ไหนแต่ไรมาพระ ท่านเจียบของท่านไปเรื่อยๆ อันนี้มันเป็นที่ชุมนุมชน ตั้งแต่ศาลาเข้าไปในครัว ออกไปนั้น หลั่งไหลตลอด ตอนค้ำเราด้อมๆ ออกมายังมีอยู่ ตั้งแต่ ๔ โมงครึ่งไปแล้วยามาจุนจ้านนะต่อไปนี้ ดูเมื่อไรมันดูไม่ได้เราผู้รับผิดชอบ ไหลเข้าไหลออกตลอด ให้พร

หลังจึงหัน

เราอยากพบอยากเห็นพี่น้องชาวพุทธในเมืองไทยเราได้หันหน้าเข้าวัดเข้าวา ฟังธรรมฟังธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าที่เลิศเลอสุดยอด ในสามโลกธาตุนี้ไม่มีอะไรเสมอธรรม ธรรมนี้เลิศเลอสุดยอด เวลานี้พวกเรากำลังเห็นความไม่เอาไหนนี้เลิศเลอสุดยอด พวกนี้พวกไม่เอาไหน ถ้าเรื่องธรรมเรื่องธรรมไม่เอาไหน ถือเป็นเลิศเลอทีเดียว ขอให้ฝึกเถอะ จิตดวงนี้ขอให้ฝึกเถอะจะได้เห็นความอัศจรรย์ โลกธาตุนี้ปล่อยหมดโดยสิ้นเชิง ไม่ต้องบอก ปล่อยเอง คือไม่มีอะไรเหมือน

คิดดูตั้งแต่เราเริ่มภาวนาเท่านั้น เบื้องต้นการทำบุญให้ทานรักษาศีลก็เป็นเครื่องดึงดูดจิตใจให้ปลื้มปีติอยู่เรื่อยๆ พอจิตเข้าภาวนาได้ผลบ้างที่นี้รวมมาอยู่ในนั้นนะ ความสุขความเอิบอิมทั้งหลายจะมาอยู่ อะไรๆ มากๆ สมบัติเงินทองข้าวของเลยไม่มี รสนะ มันเลยไหลเข้ามาธรรม ไหลเข้ามาธรรมนี้ ยิ่งจิตมีความสงบเย็นเข้าไปเท่าไรๆ เลยไหลเข้ามานี้หมด ความสุขความอบอุ่นความเย็นใจความสบายใจมาอยู่ที่นี้หมดด้วยการภาวนา

เราอยากให้พี่น้องทั้งหลายได้ทำ พระพุทธเจ้าไม่ว่าพระองค์ใด ไม่เคยโกหกโลก แม้แต่คำเดียว สวากขาตธรรม สุวากขาต ภาควตา ธมฺโม คือตรัสไว้ชอบแล้วทุกอย่าง

ไม่มีทางที่จะแก้ไขให้เป็นอย่างอื่นได้ เพราะดีสุดยอดเรียบร้อยแล้ว ดีสุดยอดก็มาอยู่ที่ใจ สุขสุดยอดบรมสุขก็มาอยู่ที่ใจ มหันตทุกข์ก็มาอยู่ที่ใจ ใจเป็นผู้แบกโลกแบกสงสารรวมอยู่ที่ใจ พอใจพลิกเพลงเปลี่ยนแปลงตัวเอง ดัดแปลงตัวเองให้ถูกทาง ที่นี้ความสุขก็ไหลเข้ามาสู่นั้น ถ้าไปผิดทางแล้วก็เอาละ ฟืนไฟสามแดนโลกธาตุไม่อยู่ที่ไหน มาอยู่ที่ใจแห่งเดียว ให้พากันจำเอา

เคยพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังแล้ว หลังวัดตอยธรรมเจดีย์เป็นสองครั้งนะ เราเป็นสองครั้ง ตอนถวายเพลิงศพพ่อแม่ครูจารย์มันแล้วเราขึ้นไปภาวนาอยู่ทางด้านตะวันตก มันมีทางจงกรมยาวๆ เราไปว่าเอาเองละเป็นทางจงกรม คือทางสะดวกเราก็ถือเป็นทางจงกรม พอตีสี่ลงไปแล้วไปเดินจงกรมอยู่นั้น นี่ละที่ไปอัศจรรย์ใจตัวเอง ฟังซินะ ใครเคยคาดเคยคิด มันเป็นขึ้นมาถึงขั้นอัศจรรย์ในตัวเอง มันก็ออกได้ ออกเป็นอุทานในใจเลย

ตีสี่ตีห้าเดินจงกรมอยู่ มันสว่างจ้าไปหมดเลย มันอัศจรรย์อะไรพูดไม่ถูก ใจดวงนี้ครอบโลกธาตุไปหมดด้วยความว่างเปล่าครอบไปหมดเลย ที่นี้มันก็ทนมไม่ไหวอุทานออกมา โอ้โฮ จิตเราทำไมจึงอัศจรรย์เอาถึงขนาดนี้เชียวนา อัศจรรย์จิตตัวเอง มันสว่างกระจ่างแจ้งไปหมด จิตดวงนี้สว่างาม อุดอุทานขึ้นมาไม่ได้ นี่เห็นไหมละพระธรรมท่านกลัวจะติด อันนี้ยังไม่ใช่ที่สุดยอด ท่านเตือน พอเห็นว่าจิตของเราสว่างไสวทำไมอัศจรรย์ถึงขนาดนี้เชียวนาจิตนี้นะ

พอสงบลง นี่ละธรรมขึ้นเป็นคำๆ นะขึ้นในใจ ท่านเรียกว่าธรรมเกิด ธรรมเตือน ฟังใครยังไม่เคยได้ฟัง พวกชี้เกี้ยวชี้คร้านนักภาวนา พูดอย่างนี้มันอยากหัวเราะ กิเลสมันชอบหัวเราะ กิเลสชอบหัวเราะธรรม แต่เวลาที่พูดคือกิเลส เมื่อมันอัศจรรย์มากๆ มันก็ขึ้นอุทาน โห ทำไมจิตของเราจึงได้อัศจรรย์เอานักหนา มันว่างหมดเลย สว่างจ้า เดินจงกรมอยู่ยื่นรำพึง

พอรำพึงจบลงแล้วพระธรรมท่านกลัวจะหลง ท่านเตือนขึ้นมาในเวลานั้นเลย พอจิตนิ่งจากอุทานนั้นแล้วพระธรรมท่านก็ขึ้นมา เรียกว่าธรรมเกิด ถ้ามีจุดมีต่อม จุดหรือต่อมแห่งผู้รู้ บอกว่าผู้รู้ จะว่าจุดก็ได้ต่อมก็ได้ ต่อมแห่งความสง่า จุดแห่งความสง่างาม ถ้ามีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้อยู่ที่ไหน ว่าอย่างนั้นนะ นั่นแหละคือตัวภพ ตัวภพชาตินั้นนั้นอย่าไปหลง ความหมายว่าอย่างนั้น พระธรรมท่านเตือน

ตอนนั้นพ่อแม่ครูจารย์มันมรณภาพแล้ว ถ้าหากว่าท่านยังมีชีวิตอยู่ พอเรื่องนี้เกิดแล้วไปกราบเรียนท่าน ท่านจะตอบเดี๋ยวนั้น ดีไม่ดีสำเร็จในขณะนั้น เพราะมันเป็นขั้นที่จะสำเร็จแล้ว เหมือนว่าก้าวเดียวก็ถึง ถ้ามีจุดมีต่อม..ท่านกลัวหลง..แห่งผู้รู้อยู่ที่ไหนนั่นแหละคือตัวภพ ตัวภพอยู่ที่จุดที่ต่อมแห่งความสว่างไสวที่กำลังเป็นบ้ำอัศจรรย์อยู่

นั่น พระธรรมท่านเตือนขึ้นมา งดเลย แทนที่จะเป็นคติได้ จุดก็คือผู้รู้ นั่นนะ ที่สว่างไสว
 อยู่ นั่น จุดต่อมแห่งผู้รู้ ก็บอกอยู่แล้ว อยู่ที่ไหนนั่นแลคือตัวภพ เลยงงเลย แยกไปนั่น
 ไปทางอำเภอบ้านฝ้อ ทำบ่อ ศรีเชียงใหม่ จนกระทั่งเดือนเมษากลับมาอีก มาที่ตรงนั้น
 ละ มาวัดดอยๆ แผลงอยู่ณะวัดดอยๆ กระเทือนใจเราตลอดเลย ได้แปลก ๆ อัจฉรย์
 อะไรมีแต่เกิดอยู่ที่วัดดอยๆ

เรากลับมาเตือนทำ เมษาแล้วถึงพฤษภา มาที่มาเป็นกันที่นั่น เรียกว่าปลงจุด
 ปลงต่อมนี่ที่นั่นเลย เวลานั้นจำขึ้นมานี้ที่เคยพูดให้ฟังว่าวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓
 เวลา ๕ ทุ่ม หลังเขาวัดดอยธรรมเจดีย์ นี่ละความอัศจรรย์เปิดโลกธาตุ เปิดสุดท้ายเปิด
 หมดโดยสิ้นเชิง ก็มาปลงกันที่นั่น จุดต่อมก็ขาดสะบั้นไปตรงนั่นเอง ที่ว่าจุดต่อมแห่ง
 ผู้รู้ขาดสะบั้นไป

ที่นี้ธรรมชาติที่เลิศเลอเลยสมมุติไปแล้วมันก็จำขึ้นมา จึงว่าเหมือนฟ้าดินถล่ม
 ความจริงฟ้าดินเขาก็อยู่ของเขา มันหากเป็นกายกับจิตเหมือนว่าฟุ้งเลยนะร่างกาย มัน
 ติดอะไรของมันก็ไม่รู้ อยู่ธรรมดาเรานี้ละ เวลานั้นกระเทือนระหว่างกิเลสกับธรรมพัด
 กันขาดสะบั้นจากกันนี้เป็นเหมือนฟ้าดินถล่ม ตรงนั้นแหละที่เรียกว่าฟ้าดินถล่มมัน
 เป็นอยู่ในกายกับจิต ไม่ได้เป็นอยู่กับดินฟ้าอากาศเขาอะไรแหละ เหมือนกันอย่างนั้น
 ฟ้าดินถล่ม

จำขึ้นมา โถ เอาละที่นี้ อุทานอันใหญ่หลวงขึ้นละ คึนนั้นไม่นอนทั้งคึน ฟังซินะ
 นั่งแล้วกราบๆ อัจฉรย์ นี่ละไปปลงที่ตรงนั้น จุดต่อมลงที่ตรงนั้นเอง วัดดอยธรรม
 เจดีย์มักจะมีอาการแปลกประหลาดอัศจรรย์หลายครั้งอยู่ณะที่เราไปพักที่นี้ นี่ละจิตลอง
 ฝึกดูซินะมันเป็นยังไง มันไม่ได้สนใจกับจิตตภาวนา สนใจแต่กับกิเลส คว่านั้นคว่านี้
 คว่าน้ำเหลว มากี่มานอนมือเกยหน้าผาก หมดหวังๆ อยู่ณะละ นอนดีไม่ตีไม่หลับ เลย
 จากนั้นไปก็ไปเลยเพราะความคิดมากคนเรา เพราะไม่มีอะไรระงับความคิด ถ้า
 คำภาวนาคือน้ำดับไฟระงับลงไปความคิดเหล่านี้จะสงบตัวลง จิตก็จะสบาย นี่ละเรื่อง
 จิตให้อบรมบ้างนะ

การพูดทั้งนี้พูดออกมาอย่างเปิดเผย ถอดออกมาจากหัวใจมาพูด ไม่ได้มาลูป
 นุ่นคล้านี่มาพูดนะ พูดอย่างแนใจเป็นมาแล้ว ตั้งแต่ล้มลุกคลุกคลาน ไปน้ำตาร่วงบน
 ภูเขาที่เคยเล่าให้พี่น้องทั้งหลายฟัง นั่นละเวลาเลวที่สุด กระแสกิเลสมันพัดเอาที่ตั้งสติ
 ไม่อยู่ณะ ตั้งพับลัม ตั้งพับลัมๆ อยู่ตลอดเวลา ตั้งหน้าตั้งตาตั้งสติพับลัมต่อหน้าต่อตา
 ก็เห็นชัดๆ จิตดวงนี้

คำว่ากิเลสมันอยู่ในใจนะ ธรรมมีอยู่ที่ใจ กิเลสมีอยู่ที่ใจ ที่นี้เวลากิเลสฝ่ายต่ำมี
 อำนาจมากตั้งสติคือธรรมตั้งไม่ได้นะ ตั้งล้มทันทีขาดสะบั้นไปเลย กระแสของกิเลสมัน

ตีเอา ๆ จนกระทั่งน้ำตาร่วงบนภูเขา เราลืมเมื่อไร เราไม่ลืม นั่นละที่ได้ผูกโกรธผูกแค้นกันกับกิเลส มันก็เป็นเชื้ออันดี แปลกอยู่นะที่ผูกอาฆาตกับกิเลส การผูกอาฆาตมาดร้าย การโกรธการเคืองให้กับผู้ใดสัตว์ตัวใดเป็นกิเลสทั้งนั้น แต่การผูกโกรธผูกแค้นให้กิเลสที่เป็นภัยต่อหัวใจเรานั้นกลับเป็นธรรมนะ

นี่ละที่ได้เป็นคติได้นำมาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง คือเคียดแค้นถึงขนาด บอกว่า มึงเอากูถึงขนาดนี้เชียวหรือ นิ่งน้ำตาร่วงอยู่บนภูเขา คือตั้งสติไม่อยู่เลย ถึงเวลาจิตมันต่ำที่สุด อำนาจของกิเลสเหยียบแหลกขนาดนั้นก็ไม่มี ถึงขนาดที่ว่า เหนอ มึงเอากู กูมึงนะเป็นอยู่ในใจ มึงเอากูถึงขนาดนี้เชียวหรือ เอาละอย่างไรมึงต้องฟังวันหนึ่ง ให้กูถอยกูไม่ถอย นี่เคียดแค้นแล้ว ผูกอาฆาตมาดร้ายกันกับกิเลสภายในใจตัวเอง ถ้าเป็นกับคนอื่นนั้นเป็นไฟเผาโลก เป็นบาปเป็นกรรม อันนี้ผูกอาฆาตมาดร้ายกับกิเลสที่เป็นภัยแก่ตัวเองกลับเป็นธรรม ยึดอันนั้นไว้

โรงงานใหญ่ก็คือพ่อแม่ครูจารย์มั่นเรา ไปหาท่านเล่าเรื่องให้ฟัง ท่านก็แนะนำ ไปอีกเล่มอีก ๆ ไปไม่ถอย ไปศึกษาไม่ถอยก็ตั้งขึ้นได้ จึงตั้งได้เรื่อย ๆ มา จนได้มาสอนพี่น้องทั้งหลาย ออกมาจากลุ่มลูกคลุกคลานนะ ถึงขนาดนั้นละ เลวที่สุดก็ได้พูดให้ฟัง ตั้งสติไม่อยู่ จนกระทั่งน้ำตาร่วงบนภูเขาก็ได้นำมาเล่าให้ฟัง เวลานั้นจิตต่ำที่สุดเลวที่สุด กิเลสมีอำนาจมากที่สุด ตั้งสติไม่ได้เลย จากนั้นก็ตั้งได้เพราะผูกโกรธผูกแค้นกับมั่นพอ

ที่นี้เวลาตั้งได้แล้วมันก็ค่อยสง่างามขึ้นมา สงบเย็น ๆ ๆ สงบแล้วก็เป็นสมาธิสมาธิเหนือสงบไปอีก เป็นเหมือนหินทั้งแท่ง แน่นปึ๋งอยู่ในจิต ไม่อยากคิดอยากปรุงอะไร ความคิดความปรุงเป็นเรื่องรำคาญกวนจิตใจ อยู่เป็นเอกจิต เอกธรรม เอกกัตตารมณ์อันเดียวมันละเหมาะ สบายมากในธรรมชั้น อยู่ไหนอยู่ได้ ถ้าลงจิตได้เป็นสมาธิเต็มที่แล้วอยู่ไหนอยู่ได้หมด ไม่มีความกังวลกับดินฟ้าอากาศมืดแจ่มอะไรที่ไหน มีแต่ความแน่นหนามั่นคงอยู่ในจิต เป็นเหมือนหินมันแน่นปึ๋งเลย นี่เป็นขั้นสมาธิ

พอถูกพ่อแม่ครูจารย์ชานาบ สมาธิเหมือนหมูขึ้นเขียง ที่เราว่าเก่ง ๆ ดี ๆ เยี่ยม ๆ นั่นละคือหมูขึ้นเขียง เวลาความรู้จอมปราชญ์ท่านมาชานาบจอมโง่ ความรู้หมูขึ้นเขียง ท่านว่าขนาดนั้น แก้กิเลสไม่ได้แก้ด้วยสมาธินะ แก้ด้วยปัญญา ปัญญาเอาไว้ที่ไหนจึงไม่เอาออกมาใช้ มันควรแก้ปัญญาจะเกิดได้แล้วถ้า นำออกมา ไม่นอนตายอยู่ในสมาธิเหมือนหมูขึ้นเขียงเท่านั้น ปัญญาจะออกได้ถ้าพาออก ท่านว่า

เราไม่ได้ลืมนะ เปรี้ยว ๆ เลย ท่านพูดอะไรกับเราท่านไม่พูดธรรมดาละพ่อแม่ครูจารย์มั่น เพราะท่านรู้นิสัย นิสัยเอาจริงเอาจังผาดโผนโจนทะยาน พูดคุยกันธรรมดา นี่เหมือนพ่อกับลูก พอหันไปทางธรรมะนี้เปรี้ยวทันทีเลย ท่านจะไม่อ่อนกับเรา ไม่เคย

เห็นท่านอ่อนนะ ใส่เปรี้ยวๆ นั้นละออกทางด้านปัญญา พอท่านโล่ออกจากสมาธิ แล้ว
ออกทางด้านปัญญา ออกไม่มีวันมีคืนนะที่นี้บเวลาออก กลางคืนนอนไม่หลับ เรา
นอนสติปัญญาพืดกับกิเลสมันพืดของมันอยู่ภายในๆ สุดท้ายก็แจ้ง

คือนอนภาวนาให้หลับมันไม่หลับ เอา ขึ้นนั่งมันก็ยั้งตั้งหน้าขึ้นเวทีมันจะหลับ
ได้ไง เอ้อ ลงเดิน สุดท้ายก็แจ้ง คือจิตมันหมุนของมัน นี่ละจิตเขาขึ้นอัตโนมัตินอกกิเลส
โดยอัตโนมัตินี้ถึงขั้นนี้แล้วกิเลสจะขาดสะบั้นไปเรื่อยๆ แล้วหมดโดยสิ้นเชิงไม่สงสัย ถึง
ขั้นสติปัญญาอัตโนมัตินี้กำลังกล้าแล้วฆ่ากิเลสโดยลำพังตัวเอง มีตั้งแต่ขณะหลับ
นอกนั้นหมุนตัวๆ เลย นี่ท่านทั้งหลายฟังเอานะ พุดนี้ออกจากหัวใจมาพุด เอาความ
จริงมาพุด ถึงเวลาปัญญาออกเป็นอย่างนั้นละ

สติปัญญาอัตโนมัตินี้ไม่มีที่จะอยู่เฉยๆ แม้ที่สุดเราฉันทันจันอยู่ที่นี่ มันไม่ได้อยู่กับ
ลิ้นกับปากนะ กิเลสกับธรรมพืดกันลึกๆ อยู่ภายใน เหมือนเรารับประทานอาหารอยู่ที่นี่
ความคิดความปรุงเรื่องกิเลสตัณหา มันก็เป็นอัตโนมัตินอกของมัน เรารับประทานอยู่ที่นี่เรา
อย่าเข้าใจว่าใครไม่คิดไม่อ่านนะ มันคิดของมัน ตีใจมันก็คิดเรื่องตีใจ เสียใจมันก็คิด
เรื่องเสียใจในขณะที่กำลังรับประทาน นั่นมันทำงานของมันอันหนึ่ง เวลามันเป็นกิเลสก็
เป็นอย่างนั้น พอมันเป็นธรรมแล้วที่นี้เราจะอยู่ยังงี้ก็เป็นธรรม แก้กิเลสคู่เคียงขุดค้น
ตลอด ฉันทันจันนี้มันไม่ได้อยู่ในลิ้นในปากนะอาหาร มันอยู่ในกิเลสกับธรรมพืดกันๆ
นั่นละเรียกว่าสติปัญญาอัตโนมัตินอกกิเลสโดยลำพัง

ถึงขั้นนี้แล้วไม่มีถอยจะให้พ้นโดยถ่ายเดียวๆ เท่านั้น คือเหมือนว่านิพพานนี้อยู่
ชั่วเอี่ยมๆๆ สิ่งที่เป็นมหากัณฑ์เหมือนว่าติดตามมัน นิพพานที่จะให้หลุดพ้นจากมหากัณฑ์
นี้ก็เหมือนอยู่ชั่วเอี่ยมๆ มันเลยลืมหลับลืมนอนไป เป็นหมดแล้วที่พุดเหล่านี้ไม่ได้มา
คุยเฉยๆ เป็นในหัวใจนี้ ก้าวลงทางจงกรมนี้เท่านั้นแหละ ตัดสินกันเวลาก้าวขาไม่ออก
ฟังซิท่านทั้งหลายเคยได้ยินไหม พอได้ก้าวลงทางจงกรมนี้แล้วไม่ว่ากลางวันกลางคืน
ถ้ากลางวันก็ถึงเวลาปิดกวาดอาบน้ำ ถ้าลงได้ลงทางจงกรมมันไม่มีมีดมีแจ้งไม่มีซำมี
นาน เอาจนก้าวขาไม่ออก เหนื่อยเต็มทีก้าวขาไม่ออก นี่ละไม่บอกก็ได้ตัดสินกัน เหว
ไปไม่ได้แล้วหยุด ถึงขนาดนั้นนะถ้าลงมันได้ลง

มันไม่ได้หมุนอยู่กับอันนั้นนะมันอยู่ที่นี่นะ จนกระทั่งเครื่องมือคือขาก้าวไม่ออก
หือ ไปไม่ได้แล้ว นี่ละฟังให้ดี นี่มันเป็นอัตโนมัตินอก อย่างพระโสณะท่านประกอบความ
เพียรจนฝ่าเท้าแตก เราก็อ่านในคัมภีร์มันไม่ถึงใจ แต่เวลาจิตของเรามันเป็นขึ้นมา
ความเพียรกล้ากล้าแบบนี้เอง ถ้าลงได้ก้าวเข้าสู่ทางจงกรมแล้วไม่รู้จักเวลาล้ำเวลาเข้า สาย
บ้าย เย็น จนกระทั่งขาก้าวไม่ออกนั่นละถึงจะหยุดได้ โอ้ ก้าวไม่ออกแล้วหยุดเสียก่อน
วันนี้ก็ก้าววันหน้าก็ก้าว กลางคืนก็เดินกลางวันก็เดิน ฝ่าเท้ามันจะหนาเท่าภูเขามาจาก

ไหน มันก็แตก คำว่าแตกมันไม่ใช่แตกอย่างนี้นะ คือฝ่าเท้าเรานี้นะมันบางมันเดินกลางคืนก็เดินกลางวันก็เดิน เดินไม่หยุดไม่ถอยมันบางเข้าไปๆ มันก็ไปทะลุถึงเนื้อ นั่นเรียกว่าฝ่าเท้าแตกท่านเรียก

นี่ของเราก็ได้ลูบดู คือมันออกร้อนหมดเลย เอ้ ฝ่าเท้าแตกหรือก็ดู ไม่แตก เอามือลูบนี้ โอ๊ย เสียว ทั้งเสียวทั้งเจ็บ พอจากนี้มันก็ต้องแตก ถ้ากิเลสไม่แตกมันแตก นี่เชื่อพระโสณะ อ้อ ความเพียรกล้ากล้าอย่างนี้ฝ่าเท้าแตกแตกอย่างนี้ ของเรานี้ถ้ากิเลสไม่แตกก่อนจะแตกแน่ๆ ฝ่าเท้าเรา แต่นี้พูด สาธุพูดขึ้นมาทันทีกิเลสแตกเสียก่อนฝ่าเท้าเลยไม่แตก นี่เรียกว่าความเพียรกล้า มันเป็นเองใครจะไปบังคับ เดินจงกรมจนฝ่าเท้าแตกเป็นไปไม่ได้แน่ ถ้าเป็นด้วยความถูกต้องในอรรถในธรรมไม่ต้องบอก คือไม่มีกลางวันกลางคืน เวลาไหนไม่มี ตัดสินกันเวลาก้าว ถ้าสมมุติว่าเดินจงกรมก้าวขาไม่ออกไปไม่ได้แล้วเต็มที่แล้วพัก นั่นมันบอกกันอย่างนั้นเอง ที่จะให้เป็นความขี้เกียจขี้คร้านไม่มี

ถึงขั้นธรรมะมีกำลังมันจะตามสังหารกิเลส จะไม่ให้มีเชื้อแม้เม็ดหินเม็ดทรายติดอยู่ภายในใจเลย มันตามสังหารกันตลอดเวลา กลางคืนก็นอนไม่หลับ กลางวันนอนไม่หลับ จิตหมุนตัวๆ ตลอดเวลาถึงขั้นมันหมุนนะ อยู่ในขั้นขี้เกียจขี้คร้านก็มีแต่หมอนละหมุนตัวไปทางนั้นแล้วหมุนตัวไปทางนี้ มันหมุนตกทางนั้นจับมาอีกหมุนอยู่นั้น พวกหมอนหมุน เข้าใจไหมพวกเราหมุนตัวๆ ทุกคนฟังให้ดี เราถอดจากหัวใจมาพูด นี่เราก็จวนจะตายแล้ว ใครจะมาพูดอย่างนี้ไม่ได้คุณนะ เมื่อมันจำอยู่ในหัวใจมันพูดได้หมด มันปิดบังลึกลับที่ไหนก็มันจำๆ อยู่นี้ทั้งกลางวันกลางคืน ยืนก็จำ เดินก็จำ นั่งก็จำ นอนก็จำ ใจดวงนี้ไม่มีอิริยาบถ

มีแต่ขั้นอันนี้สักปรกรกรู้งเต็มที่ อันนั้นไม่ได้เป็นอย่างนี้ อาศัยรับผิดชอบกันอยู่เวลายังมีชีวิตอยู่เท่านั้นเอง พออันนี้ทนไม่ไหวแล้วสลัดบ๊ยะไปเลย นั่นพูดให้มันชัดๆ ห่วงอะไร ก็มันตัดห่วงตั้งแต่วันฟ้าดินถล่มแล้ว นั่นตัดห่วงแห่งสมมุติทั้งมวลขาดสะบั้นลงในเวลานั้นแล้ว แล้วจะมาห่วงอะไรประสาหนังก่อกระดูกนี้วะ ถึงเวลามันก็ติดฝังเท่านั้นเอง นี่ละธรรมะพระพุทธเจ้าสดๆ ร้อนๆ เป็นกระดาศเศษไปหมดแล้วทุกวันนี้

ธรรมะพระพุทธเจ้าอยู่ในคัมภีร์ไบเบิล พระวินัยปิฎก พระสุตตันตปิฎก พระอภิธรรมปิฎก มีแต่ตัวหนังสืออยู่ในไบเบิลในกระดาศ ตัวของคนไม่ได้ไปสนใจ ถ้าว่าสนใจก็ไปอ่านๆ ก็เป็นหนอนแทะกระดาศไปเสีย ไม่ได้อ่านด้วยความสนใจจะแก้กิเลสตามธรรมที่ซื้อมาไว้ในตำรา มันอ่านไปเฉยๆ เวลานี้อ่านธรรมก็เป็นกิเลสไปหมด เรียนธรรมก็เป็นกิเลสไปหมด เรียนเอาชั้นเอาภูมิเอายศถาบรรดาศักดิ์ไปอย่างนั้น ไม่ได้เอา

อรรถเออธรรม ขึ้นโสดา สกิทาคา อนาคา อรหันต์ซีถ้าเรียนเพื่ออรรถเพื่อธรรม โสตะ แปลว่ากระแสพระนิพพานพาดพิงถึงแล้ว เชื้อบุญเชื้อกรรมเต็มหัวใจ จากนั้นก็หมุ่น ตั้วๆ สกิทานี้ยังละเอียดเข้าไป อนาคาตัดขาดสะบั้นกามกิเลสไม่มีภายในจิตใจ นั่น อนาคา จากนั้นก็อรหันต์หมดสมมุติโดยประการทั้งปวง นั่นละทำความเพียร

สดๆ ร้อนๆ นะธรรมเหล่านี้ เป็นยังไงเมืองไทยเรา ชาวพุทธเราทั้งประเทศมัน หูหนวกตาบอดไปหมดแล้วเหอ หลวงตาบัวขอพูดสักคำเถอะนะก่อนจะตายนี้ มันมาถู ถูกเหยียดหยามศาสนาถูถูกเหยียดหยามผู้ปฏิบัติอรรถปฏิบัติธรรม หาวว่าผู้อยู่ในป่าใน เขาเป็นพระวิกลจริต ตัวมันเลยบ้า หมดราค้าราคาไป มันทำไหมไม่ดูตัวของมัน เป็น ยังไงมันเลวขนาดไหน นี่พระหัวโล้นๆ นะที่มาพูดเหยียบหัวพระพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้ารับสั่ง พอบวชเสร็จนี้ต้องได้รับทุกองค์ไม่มีเว้น รุกขมูลเสนาสน์ นิสุสาย ปพพชชา ตตถ เต ยาวซีวี อุตสาโห กรณียโย บรรพชาอุปสมบทแล้วให้ท่าน ึ่งหลายไปอยู่ตามรุกขมูลร่มไม้ ในป่าในเขา ตามถ้ำเงื่อมผา ป่าช้าป่ารกชัฏ ที่แจ้งลอม ฟาง หรืออัพโภกาส อันเป็นสถานที่บำเพ็ญเพียรด้วยความสะดวกสบายปราศจาก ลิงรบกวน แล้วจงพากันอยู่ พยายามอยู่และบำเพ็ญในสถานที่เช่นนั้นตลอดชีวิตเถิด ฟังซินะ เอาวันตายเข้าไปว่าเลยพระพุทธเจ้าสอน แล้วทำไมผู้ไปอยู่ในป่าจึงเป็นพระ วิกลจริต ถ้ามันไม่เลยคนหมดราค้าราคา เศษมนุษย์ เศษพระมันถึงมาพูดอย่างนั้นได้ ลงคอ เหยียบหัวพระพุทธเจ้าได้ ถ้าเป็นลูกศิษย์ตถาคตเหยียบไม่ได้นะ

นี่ตัวหน้าด้านทีเดียว บวชมานานเท่าไรยังหน้าด้าน มันเห็นอรรถเห็นธรรมเป็น กองมูตรกองคู เห็นกองมูตรกองคูเป็นทองคำทั้งแท่งไปแล้วเวลานี้ คนหมดค้ำหมด ราค้าเป็นอย่างนั้น ยังเหลือแต่ลมหายใจฝอดๆ อาศัยผ้าเหลืองครองหัวโล้นมันอยู่ไป บิณฑบาตเขามา เขาเห็นผ้าเหลืองเขาก็ใส่บาตรให้ สะแตกมาแล้วมาเหยียบหัว พระพุทธเจ้าต่อหน้าของประชาชนคนทั้งประเทศซึ่งเป็นลูกชาวพุทธ ใครจะไม่สลด ลั้งเวชะ เอาละ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz